

βίον τοῦ ἁγίου τῆς ἡμέρας κατὰ τὴν σύνοψιν. Ὁ βίος οὗτος εἶναι πάντοτε ὡραῖος καὶ παρηγορητικός, διότι ὅλοι οἱ ἅγιοι ὑπῆρξαν πτωχοί, ἢ δυστυχεῖς, ἢ φιλελεήμονες· ἔπειτα ὁμιλοῦμεν καὶ προσευχόμεθα ὁμοῦ. Ὄταν δύο προσεύχωνται, φαίνεται ἡ προσευχή γλυκυτέρα καὶ ἰσχυροτέρα· εἶναι τότε πτερόεις, ὡς λέγει ὁ Ὅμηρος. Πετᾷ κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν Θεόν.

— Μὲ δίδετε ὁρεξίν ν' ἀναγνώσω τὴν σύνοψιν μαζί σας· τίνος ἁγίου ἑορτὴ εἶναι σήμερον;

— Τοῦ ἁγίου Φραγκίσκου d'Assise, μεγάλου ἁγίου. Σεῖς οἱ ἄπιστοι δὲν πιστεύετε εἰς τὰς ἀ-

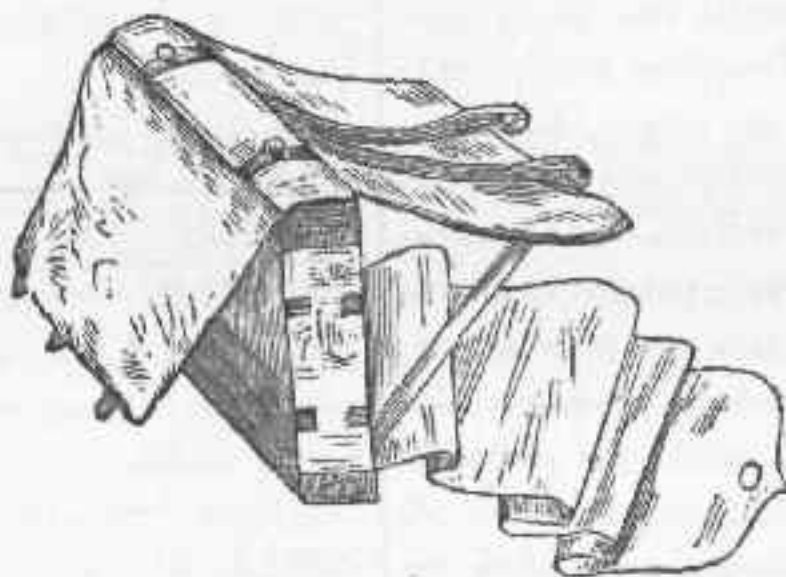
κάνθας αἱ ὁποῖαι μεταμορφοῦνται εἰς ῥόδα ὅταν ὁ πτωχὸς ἐρημίτης θέλῃ νὰ τυραννήσῃ δι' αὐτῶν τὸ σῶμά του· γελάτε διὰ τὸν καλὸν λύκον τοῦ Gub-bio, ὁ ὁποῖος δίδει τιμιώτατα τὸν πόδα του ὑποσχόμενος νὰ μὴ φάγῃ πλέον κανένα· ἀλλὰ εἰς ὅλους αὐτοὺς τοὺς μύθους, φυσικὰ προϊόντ' αἰῶνος ἀμαθείας καὶ πίστεως, ὑπάρχει θεραπευτικὸς μυελός· ἦτοι ἡ ἐλεημοσύνη, ἡ θυσία, ἡ θεία τοῦ Εὐαγγελίου μανία. Φίλε μου, ἀποβρίπτω τὸ ἐξώφλοιον ἀλλὰ κρατῶ τὸν καρπὸν. Ἐπιστρέφω.

Σ.

("Ἐπεται συνέχεια.")

Στρατιώτης φέρων τὸν σάκκον.

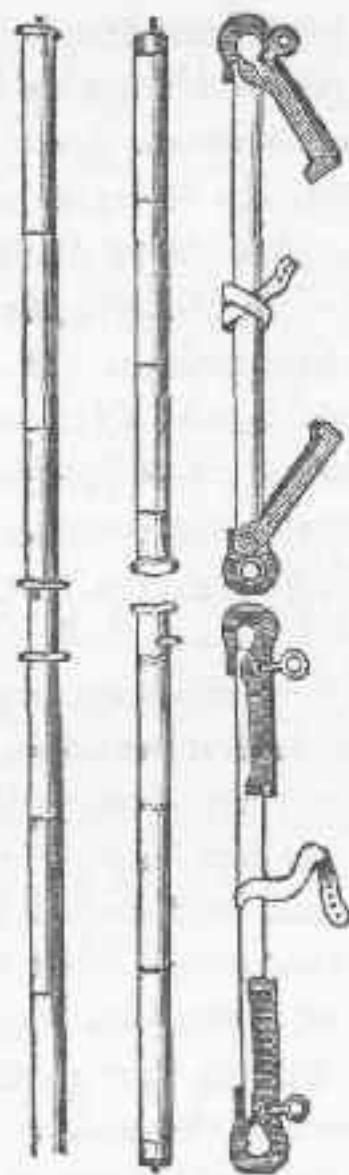
Ἐκ σάκκου φορεῖον.

ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ

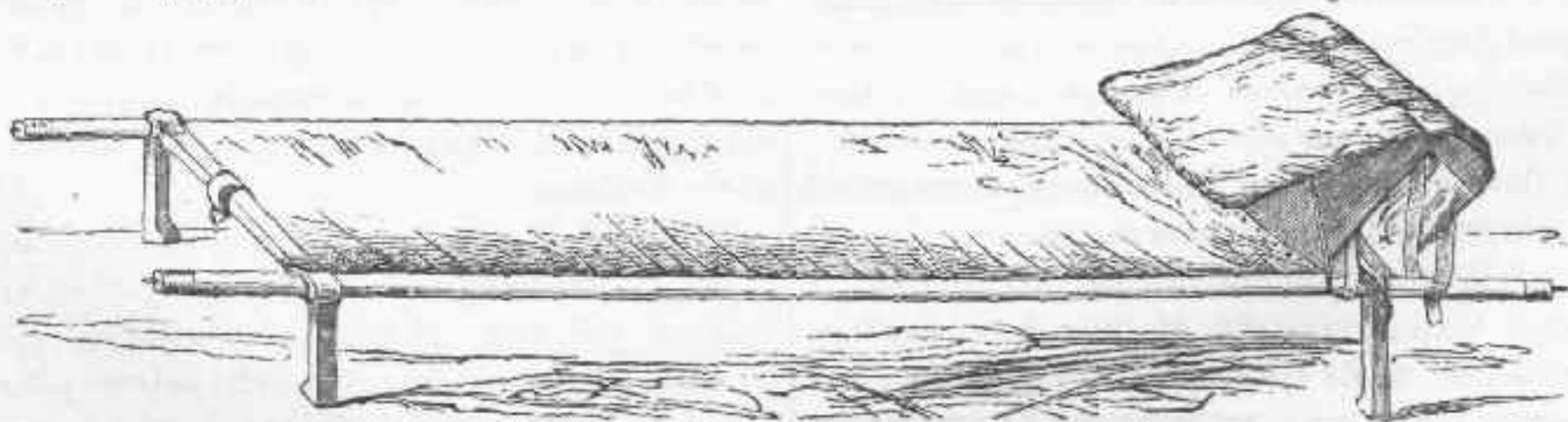
ΣΑΚΚΟΥ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΥ

εἰς ροσκομακτὸν φορεῖον ἢ στρατοπεδευτικήν κλίνην μετασκευαζομένου.

Ἐν ᾧ αἱ καταστρεπτικαὶ ἐφευρέσεις καθ' ἡμέραν αὐξάνονται, ἡ βιομηχανία ἐργάζεται καὶ ὑπὲρ τῆς ὅσον οἶον τε πλείονος περιποιήσεως καὶ ἀναπαύσεως τοῦ στρατιώτου, εὐθὺς ὡς πάθῃ ἐν τῇ μάχῃ. Τοι-

Πάσσαλοι σκηνῆς ἢ φορεῖου καὶ διάβηλα ἢ ζυγώματα.

Ἡ ἐκ τοῦ σάκκου κλίνη ἱστημένη.

αὐτὴ τις φιλόφρωνος ἐφεύρεσις, τιμῶσα τὸν ἡμέτερον αἰῶνα, εἶναι ὁ στρατιωτικὸς σάκκος τοῦ Κυρίου Λουδοβίκου Ιουβέρτου, γραμματέως παρὰ τῷ Αὐτοκράτορι τῶν Γάλλων, εἰς φορεῖον εὐκόλως μετασχηματιζόμενος.

Ὅσον ἐντελής καὶ ἂν ᾖ ἡ τῶν ἀσθενῶν ἐν τῇ μάχῃ ὑπηρεσία καὶ ὅσον πολλὰ αἱ προσωρινὰ κλίναι ἐφ' ὧν κατακλίνουσι τοὺς τραυματίας, τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι αὗται μὲν σπκνίως ἀρκοῦσιν, οἱ δὲ τραυματῖαι βραδέως ἀποκομίζονται τοῦ πεδίου τῆς μάχης καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ τῶν διισταυρωμένων ὅπλων τῶν ἰδίων συστρατιωτῶν, τοῦθ' ὅπερ καὶ τὸν πᾶσχοντα ἐνοχλεῖ καὶ πολλοὺς στρατιώτας ἀπασχολεῖ.

Ὁ Κύριος Ιουβέρτος, μετὰ πολλὰς ἐρεύνας, εὗρε τέλος τρόπον δι' οὗ καὶ ἡ ἀνάγκη τοῦ στρατιώτου ἐπιτυγχάνεται, καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν φοραφόρων ἐλαττοῦται, καὶ οἱ πρόφασιν ζητοῦντες ὅπως, ἀπαλλοχθῶσι μακρὰν τοῦ πεδίου τῆς μάχης, δὲν δύνανται νὰ προφασισθῶσι τὴν περίθλαψιν τῶν πασχόντων συστρατιωτῶν. Τὸ καλὸν τῆς ἐφευρέσεως ταύτης εἶναι ὅτι συγκροτεῖται ἐκ προσθεμάτων (accessoires) ὑπαρχόντων ἤδη σχεδὸν ἀπάντων παρ' ἐκάστῳ στρατιώτῃ. Ὁ σάκκος χρησιμεύει ἀντὶ προσκεφαλαίου καὶ σκεπάζει ἐν ταύτῃ τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀσθενοῦς· τὸ σκηνίδιον (demi-lente) χρησιμεύει ὡς ὀθόνη τοῦ φορείου· τὰ ξύλα τῆς σκηνῆς συνενοόμενα κατὰ τὰ ἄκρα σχηματίζουν τὸν ἑτερον τῶν βραχιόνων τῆς μηχανῆς· ἀρκοῦσι δ' ἑτεροὶ δύο πάσσαλοι σκηνῆς ὅπως ἔχωμεν τὸν ἄλλον βραχίονα, καὶ δύο διάξυλα ἢ ζυγώματα ἔχοντα διηρθρωμένους τοὺς πόδας τῆς κλίνης καὶ διατηροῦντα τὸ σχῆμα τοῦ φορείου. Τὸ ὅλον μόλις ἔχει βάρος 9 χιλιογράμμων, ὥστε ἕκαστος πεζὸς δύναται νὰ μεταχειρισθῇ εἰς πᾶσαν περίστασιν εἴτε τὸ συνήθες σκηνίδιον, εἴτε τὴν κλίνην ἢ φορεῖον, ὠφελιμωτέραν οὖσαν τὸ θέρος κατὰ τὰς χώρας ὅπου ἀρκεῖ τῆς κεφαλῆς μόνης ἢ στέγας.

Τὰ ξύλα τῆς σκηνῆς εἰσέρχονται εἰς τὰ πλάγια τοῦ πνίου, τὰ δὲ διάξυλα καὶ ὁ σάκκος εἶναι δεδεμένα εἰς τοῦτο διὰ λωρίων. Τὸ ὅλον δύναται νὰ στηθῇ εἰς τρία λεπτὰ τῆς ὥρας. Ὁ σάκκος διακρίνεται πάντοτε οὕτως, ὥστε νὰ περιέχῃ τὸ ἐφόδιον τοῦ στρατιώτου· ἀλλ' ὅταν φέρηται ὑπὸ τῶν στρατιωτικῶν νοσοκόμων, διακρίνεται εἰς τμήματα περιλαμβάνοντα ξαντὸν, ἐπιδέσμους, ἱατρικά. Τέλος τὰ σκευοφόρα ἄρματα δύνανται νὰ φέρωσι πολλὰ ταχυτῇ ἐντελῇ φορεῖα χρησιμεύοντα εἰς προσωρινὰς κλίνας.

Πολλοὶ Γάλλοι καὶ ξένοι στρατηγοὶ καὶ πολλοὶ στρατιωτικοὶ ἱατροὶ, ἐξετάσαντες τὸ μηχανήμα, ἐγνωμοδότησαν ὑπὲρ αὐτοῦ. Μετ' ὀλίγον δὲ καὶ ἡ πείρα θέλει ἐπιστηρίχῃ τὰς κρίσεις αὐτῶν, διότι ἐστάλησαν τοιοῦτοι σάκκοι εἰς τοὺς ἐν πολέμῳ διακειμένους γαλλικοὺς στρατοὺς τῆς Κοχινγκίνης καὶ

τῆς Μεξικῆς. Τότε δ' ἐλπίζομεν ὅτι καὶ παρ' ἡμῖν θέλει εἰσαχθῇ ὁ σάκκος αὐτός.

Σ.

ΑΝΑΓΝΩΣΙΣ ΚΑΙ ΣΚΕΨΙΣ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

—οοο—

Εὐχερὲς μὲν τὸ ἀναγινώσκειν, δύσκολον δὲ τὸ σκέπτεσθαι· καὶ ὅμως τὰς τῶν ἄλλων ιδέας δὲν δυνάμεθα νὰ ἰδιοποιηθῶμεν ἢ διὰ τῆς σκέψεως, ἥτις εἰς ἡμᾶς μόνον ἀνήκει.

Τὴν ἰσχὺν τῶν ἐντυπώσεων καὶ τὴν εὐκρίνειαν προκρίνω ἐπιπολαίων γνώσεων, ἔσον καὶ ἂν αὗται ᾖναι εὐρεῖαι.

Πολλάκις μὲν συμβαίνει νὰ πιστεύσωμεν ὅτι εἰμεθα ἐγκρατεῖς ιδεῶν, ἐνῶ μόνον λέξεις γινώσκομεν, καὶ νὰ ἐκλαμβάνωμεν συνώνυμα ἀντὶ ὀρισμῶν· πολλάκις δὲ λέξεις τινὰς ἀναλύσας ἐξαιρέτως μεταφορικὰς, πολυτίμους ἀνεῦρον ιδέας. Δὲν πρέπει νὰ μεταχειριζόμεθα λέξεις πρὶν ἢ καλῶς ἐξακριβώσωμεν τὴν ἔννοιαν αὐτῶν.

Πρέπει ἐπίμονος καὶ ἀκάματος νὰ θηρεύῃς τὴν ἀλήθειαν. Ἐνίοτε ἵνα ἀποφύγῃς τὸν πόνον τῆς ἐρεύνης, περιῆλθον εἰς πλάνην.

Μηδὲν ἔργον φαντασιοκοπίας πρέπει νὰ ἀναγινώσκω, ἱκανὸν νὰ μοῦ ἐξασθενήτῃ τὸν νοῦν, ἀλλὰ ποιήσεως πονήματα καὶ φαντασίας, ἔσα τείνουν νὰ ἐνισχύσουν καὶ ἀνυψώσουν τὴν ψυχὴν.

Ὅσάκις εἶναι συγκεχυμένος ὁ νοῦς μου, ὑπὸ μυρίων κατατρυχόμενος ἀορίστων ιδεῶν, αἰρετώτερον νὰ διακόψω τῶν σκέψεών μου τὸ ἀντικείμενον καὶ ν' ἀποθέσω τὰ βιβλία· διότι εἶναι ὥραι καθ' ἃς ἀνίκανος φαίνεται ὁ νοῦς μου πρὸς σπουδαίαν μελέτην ἢ κατὰ τινα πρὸς τὸ κεκμηκὸς σῶμα συμπάθειαν ἐξαντλοῦνται αἱ δυνάμεις αὐτοῦ· τότε δὴ χρεῖαν ἔχει ἀναπαύσεως. Πλὴν ἡ φυσικὴ αὕτη ἀσθένεια διακριτέα τῆς ῥαθυμίας, ἥτις αὐξάνει θεραπευθεῖσα· μάλιστα δὲ εὐχῆς ἔργον εἶναι νὰ ὑπερνήκῃ τις τὴν φυσικὴν αὐτοῦ ἀδυναμίαν, ὅπερ πιστεύω εὐκατέρωτον. Μήπως δὲ δυνάμεθα νὰ προσοικειωθῶμεν τὴν ἔξιν τῆς προσοχῆς, τὴν ὁποίαν οὐδ' ἡ ἀλγηδὼν αὐτῇ δύναται νὰ διακόψῃ; Ποσάκις δὲν ἐσυγχώρησα εἰς ἑμαυτὸν τὴν ἀκηρίαν, λογισθεῖς αὐτὴν ἀσθένειαν!

Πρέπει ν' ἀποσκορπίσω τὴν ἔξιν τοῦ ἀναγινώσκειν πολλὰ μάταια πράγματα· διότι καταστρέφουσι τὰς δυνάμεις τοῦ νοῦς καὶ ἀπέχθαι ἐμποιοῦσι πρὸς πᾶσαν σπουδαίαν μελέτην. Τὴν τάξιν καὶ τὴν μέθοδον περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι, καὶ ὅταν σχέδιόν τι σπου-